

4. Матвійчина С. В. Саморозвиток особистості студентів коледжу під час вивчення предметів природничого циклу на основі компетентнісного підходу / С. В. Матвійчина // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Педагогіка, 2014. – № 2. – С. 62-67.
5. Орбан-Лембрик Л. Е. Психологія професійної комунікації : навч. посіб / Л. Е. Орбан-Лембрик. – Чернівці : Книги – ХХІ, 2010. – 528 с.
6. Чайка Г. Л. Компетенції в управлінні : навчальний посібник / Г. Л. Чайка. – К. : Знання, 2015. – 167 с.

Тур О.Н.

ОРГАНИЗАЦИЯ САМОСТОЯТЕЛЬНОЙ РАБОТЫ БУДУЩИХ ДОКУМЕНТОВЕДОВ С ЦЕЛЬЮ ФОРМИРОВАНИЯ ИХ КОММУНИКАТИВНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ

В статье рассматривается проблема организации самостоятельной работы будущих документоведов с целью формирования их коммуникативной компетентности; даны определения понятиям «информатизация общества» и «информационные технологии», проанализирована самостоятельная работа как важнейшая составляющая самообразования будущего специалиста, выделены основные требования к самостоятельной работе студентов с информацией, представлены виды, типы и этапы самостоятельной работы как одной из моделей работы с информацией.

Ключевые слова: информатизация общества, информационные технологии, самостоятельная работа, информация.

Tur O.N.

THE ORGANIZATION OF INDEPENDENT WORK OF FUTURE DOCUMENT SPECIALISTS FOR THE PURPOSE OF FORMING OF THEIR COMMUNICATIVE COMPETENCE

In article the problem of the organization of independent work of future specialists in document science and information activities for forming of their communicative competence is considered.

Definitions are given to the concepts "information" (a method of management), "informatization of society" (core activities in the sphere of social production) and "information technologies" (methods, processes and technical methods of search, handling, preserving, distribution, use of information for the benefit of the user).

The attention is paid to indicators of quality of education of future experts in document science and information activities.

Researches and publications on a problem of forming of communicative competence are analysed

Article purpose – to research the organization of independent work of future specialists in document science and information activities for forming of their communicative competence is created.

Necessary professional requirements to the personality, important qualities of the expert (diligence, punctuality, critical thinking, decency, kindness, honesty, humanity, tolerance, empathy) are specified.

Independent work as the most important component of self-education of future expert is analysed.

The main requirements to independent work of students with information in libraries, archives, the museums are selected (understanding of the purpose of independent work with information; existence of abilities; existence of interest, motivation of performance of independent work; the maximum activity during independent work; development of informative abilities; initiative, creative thinking).

Are presented: 1) types of independent work (independent work behind the organization place, independent work behind the purpose of the organization, independent work after way of the organization); 2) types of independent work (reproductive, reconstructive and variable, heuristic, creative); 3) stages of independent work (understanding of the purpose and tasks, information search, planning of independent work, determination of the necessary skills and abilities, accomplishment and registration of independent work, самоаналіз and self-assessment, preparation for a performance).

Key words: informatization of society, information technologies, independent work, information.

Подано до редакції 15.03.2017.

УДК 378.011.3 - 051:7. 071.2

© 2017

У Сінмей

ТВОРЧО-ВИКОНАВСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ – ОСНОВА УСПІШНОЇ ІНСТРУМЕНТАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРАНТІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

У статті розглядається проблема актуалізації творчо-виконавської діяльності магістрантів музичного мистецтва в процесі інструментально-виконавської підготовки, яка є важливою складовою всього навчального процесу в магістратурі та в педагогічній діяльності майбутнього вчителя музики. Мета статті полягає у створенні теоретичної моделі інструментально-виконавської підготовки магістрантів музичного мистецтва, де творчо-виконавській діяльності відводиться першочергове місце. Автор визначає творчо-діяльнісний компонент у змістовно-структурній характеристиці зазначеної підготовки як головний у навчанні в інструментальному класі. Інструментально-виконавська підготовка магістрантів відбувається на засадах формування ціннісних орієнтацій, розвитку музичного мислення; креативних (творчих) якостей студентів; дослідницької активності та стійкого пізнавального інтересу.

Ключові слова: творчо-виконавська діяльність, інструментально-виконавська підготовка, магістр музичного мистецтва.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Усвідомлення прогресивних процесів пов'язаних зі створенням технологічного суспільства та його переходом в інформаційне, вимагає розроблення відповідної наукової парадигми сучасної національної мистецької освіти. Нові реалії сучасності, інтеграція нашої держави у світовий освітній простір потребують створення нової системи освіти, якій притаманні, з одного боку, особливості національного характеру, з іншого – відповідність міжнародним критеріям і вимогам.

Світова спільнота у числі пріоритетних напрямків функціонування та розвитку освіти визнала професіоналізм педагогів. Про це переконливо свідчать як національні реформаторські нормативні документи, так і матеріали міжнародних організацій ЮНЕСКО, Комітету з питань освіти Ради Європи, Організації Міжнародного співробітництва та розвитку, Європейської Асоціації педагогічної освіти тощо. Ці організації, протягом останнього десятиріччя, надають особливу увагу проблемам педагогічної діяльності, питанням підготовки вчителя кваліфікаційного рівня магістр, навчання протягом всього життя.

Особливістю сучасних університетів є їх функціонування в контексті культури, на що звернув увагу в своїй основній доповіді Генеральний секретар Великої Хартії Університетів доктор Андріс Барблан на конференції в Спліті. Доведено значний потенціал цілісного педагогічного процесу університету в єдності аудиторної та поза аудиторної діяльності.

Актуальність проблеми покращення інструментально-виконавської підготовки майбутніх учителів не викликає сумнівів, тому що у процесі розвитку музично-педагогічної освіти склалася певна система інструментальної підготовки учителів музики, яка відрізняється від підготовки інструменталістів-виконавців у мистецьких вузах. Це зумовлено різними цілями та завданнями майбутньої практичної діяльності фахівців відповідного профілю. Якщо головною метою діяльності піаніста-виконавця є виконання творів і найповніше розкриття перед слухачами їх художнього змісту, то для вчителя музики такою метою є формування музичної культури учнів у процесі різноманітної музичної діяльності, зокрема інструментально-виконавської. Тому одним з пріоритетних напрямків професійної підготовки майбутніх учителів музики є інструментально-виконавська підготовка студентів, успішність якої залежить від творчо-виконавської діяльності майбутніх фахівців [2].

Вітчизняна вища школа має значні здобутки в галузі підготовки майбутніх фахівців до діяльності у сфері музичного мистецтва (Е. Абдуллін, А. Козир, О. Олексюк, В. Орлов, Г. Падалка, Г. Побережна, О. Ростовський, О. Рудницька, Т. Танько, В. Шульгіна, О. Щолокова та ін.).

Аналіз методологічної та методичної літератури з досліджуваної проблеми, вивчення практичного досвіду організації навчального процесу на магістерському рівні дозволяє зробити висновок, що у численних і вагомих надбаннях педагогічної науки залишається поза увагою проблеми комплексного дослідження теорії та практики магістерської підготовки. Особливо це стосується інструментально-виконавської підготовки студентів магістратури мистецьких навчальних закладів. Такий підхід зумовлює доцільність теоретичного обґрунтування якісно нових можливостей у змісті, структурі й організаційно-методичному забезпеченні навчального процесу в магістратурі музично-педагогічного профілю, що й актуалізувало тему даної статті «Творчо-виконавська діяльність – основа успішної інструментально-виконавської підготовки магістрантів музичного мистецтва».

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Існуюча наукова база з проблеми інструментально-виконавської підготовки студентів музично-педагогічного профілю вищих навчальних закладів представлена роботами: О. Бурської, В. Гусака, Л. Гусейнової, Н. Гуральник, І. Глазунової, Н. Згурської, Н. Мозгальової та ін. В даних роботах розглядаються різноманітні аспекти підготовки студентів в інструментальному класі, такі як: формування виконавської надійності, розвиток художнього мислення в процесі зазначеної підготовки, формування готовності майбутніх учителів музики до інструментально-виконавської діяльності, науково-історичний аспект виникнення різних фортепіанних виконавських шкіл на Україні, інструментально-виконавська підготовка в умовах модульно-рейтингового навчання тощо.

Однак, незважаючи на значну кількість наукових праць, присвячених проблемі інструментально-виконавської підготовки, поза увагою дослідників залишилося обґрунтування особливостей, змісту, структури, форм і методів навчання в інструментальному класі на магістерському кваліфікаційному рівні. Об'єктивна потреба підвищення якості інструментально-виконавської підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва зумовили вибір теми статті.

Формулювання цілей статті... Мета даної статті полягала у створенні теоретичної моделі інструментально-виконавської підготовки магістрантів музичного мистецтва, де творчо-виконавській діяльності відводиться першочергове місце в процесі зазначеної підготовки.

Виклад основного матеріалу дослідження... Створення теоретичної моделі інструментально-виконавської підготовки студентів магістратури спиралося на наступні висунуті положення: творче спрямування діяльності магістрантів у процесі навчання виступає необхідною умовою підготовки фахівців. Творча активність має пронизувати музично-теоретичний і музично-виконавський розвиток студентів, формування їх педагогічної майстерності, оволодіння уміннями науково-дослідної роботи. Активізація навчально-творчої діяльності розглядається як фактор забезпечення професійної самостійності майбутніх фахівців магістерського рівня і

реалізується завдяки створенню організаційно-методичної системи, що передбачає систематичне використання збалансованих комплексів творчих завдань в усіх різновидах магістерської підготовки.

Виявляється суттєвою роль викладача в стимулюванні магістрантів до творчої діяльності. Виховати смак до творчості, постійне бажання займатись творчою діяльністю – пряме завдання навчально-виховного процесу в системі музично-педагогічної освіти [1].

Формування ціннісних орієнтацій є тим спонукальним чинником, який залучає майбутніх музикантів-педагогів до творчої діяльності. Сучасні музично-педагогічні дослідження (Е. Абдуллін, Л. Арчажникова, Л. Казанцева, В. Муцмахер, Г. Падалка, В. Ражніков, Л. Рапацька, О. Рудницька, Г. Ципін та ін.) [1; 2; 7; 9] виступають теоретико-методологічною основою для вдосконалення процесу підготовки майбутніх фахівців у галузі музичного мистецтва. Традиційно мистецька навчальна діяльність трактується поза межами оцінювального ставлення студентів. Як правило, критичне осмислення мистецького навчального матеріалу відсутнє. Ціннісні підходи здійснюються вкрай обмежено. Ні викладачі, ні студенти не орієнтовані на оцінне, критично осмислене засвоєння музичного мистецтва. Студенти чекають від викладача докладних інструкцій і рекомендацій щодо шляхів опанування мистецького твору і настроєні на засвоєння заданих ззовні параметрів оцінок цих творів. В свою чергу, викладачі спрямовують свою діяльність на роз'яснення, вказівки щодо виконання навчальних дій, а не на активізацію власної думки студентів, не на стимулювання їх оцінного ставлення до художніх явищ.

Завдання засвоєння художнього досвіду в його готовому вигляді визначає спрямованість переважної більшості програм з мистецьких дисциплін (в тому числі й програм з основного музичного інструменту), в яких за основу береться набуття студентами знань, умінь і навичок, а не формування оцінних суджень, розвиток ціннісних реакцій, активізація ціннісного ставлення до мистецьких творів.

Однак, в сучасному мистецтвознавстві і педагогіці все помітнішою стає тенденція до вивчення оцінної діяльності і її ролі в навчанні. Науковці підкреслюють, що без знання цієї діяльності неможливо розвивати теорію мистецького навчання. Водночас зазначається, що навіть вища мистецька освіта не є засобом, який сам по собі, без спеціально спрямованих педагогічних зусиль, розвиває здатність майбутніх фахівців до естетичної оцінки. Оцінна навчальна діяльність студентів магістратури має цілеспрямовано формуватись викладачем.

Науковці Н.В. Гузій, Г.М. Падалка, О.П. Рудницька впевнено доводять, що становлення особистості (художнє, інтелектуальне, емоційне) є результатом втілення її творчих можливостей, активізації інтелектуальних та емоційних ресурсів для осмислення, переживання й інтерпретації мистецьких творів [6; 7; 9]. Аналіз методологічних досліджень вітчизняних (Б. Новіков, С. Спіркін, В. Шинкарук) та зарубіжних філософських праць (Д. Гілфорд, Г. Грубер, К. Тейлор) дозволяють стверджувати, що творчість як одна з характеристик людської діяльності є феноменом реалізації людської сутності, визначається як результат свідомості людини, найвища форма її активності, що спрямовує діяльність особистості. Дослідження з психології мистецтва (Л. Бочкарьов, Л. Виготський) стверджують, що творчий потенціал мистецтва здатен виховати творче, естетичне ставлення до дійсності. Особливо важливу роль «творче ставлення» відіграє у процесі професійно-педагогічної мистецької підготовки [3; 4].

У творчому досвіді завжди віддзеркалюється індивідуальність того, хто його створює та унікальний контекст самого творіння, тому він повинен бути осмисленим, співвіднесеним із особистими поглядами і позиціями як викладача, так й студента.

За умови такого підходу найбільш загальним буде визначення творчості як способу самобуття людини: саме у творчості особистість стверджується, відтворює і розвиває себе.

Аналізуючи різноманітні поняття творчості у науковій літературі (Л. Виготський, В. Моляко, С. Рубінштейн, С. Сисоєва та ін.) [4; 8], можна зробити висновок про те, що творчість є інтегральною якістю особистості, яка виявляється в діяльності й зумовлює її успіх. Відповідно до цього творчість розглядається у співвіднесенні з творчою діяльністю, а специфіка останньої дає змогу визначити феномен творчої особистості.

Для формування такої особистості необхідний розвиток творчої ініціативи студентів, який повинен охоплювати всі форми роботи в класі інструментальної підготовки, відповідаючи всім напрямкам підготовки магістранта. Як підкреслюють науковці, розвинуте музично-образне мислення – запорука успішної підготовки магістранта музичного мистецтва [7; 9; 10]. Музично-образне мислення – складна категорія, яка включає в себе раціонально-логічний та емоційно-інтуїтивний аспекти. Своєрідність музичного мислення полягає в тому, що в музичних образах дійсність відображена на рівні художніх узагальнень, а їх розуміння тісно пов'язано з емоційним станом особистості [9].

Програма підготовки бакалаврів передбачає розвиток музичного мислення за допомогою активізації розумових операцій, створення проблемних ситуацій, пошукових завдань. В процесі навчання в магістратурі, в процесі вдосконалення своєї виконавської та педагогічної майстерності студенти здобувають не хаотичні, відокремлені одні від одних відомості, а спеціальні знання, викладені у певній системі, що сприяє більш ефективному розвитку музичного мислення та надає більш суттєву допомогу у творчій практичній роботі.

Для магістрантів, які є кращими з випускників бакалаврату, загалом притаманний високий рівень розвитку мислення, володіння всіма розумовими операціями – аналізом, здатністю порівнювати матеріал, класифікувати інформацію, робити висновки, узагальнювати, творчо застосовувати набуті уміння в практичній діяльності. Тому тут більш актуальним стає формування індивідуального стилю мислення як індивідуального розуміння та інтерпретації змісту музичного твору, самостійність творчого пізнання, мислення, вміння добиватися мети, тобто тих якостей, які Г. Нейгауз називав зрілістю – порогом, за яким починається майстерність. Саме тому інтелектуально-творчий розвиток студентів вимагає всіляке стимулювання гнучкості й оригінальності мислення, розвитку фахової компетентності. У цьому контексті зростає роль інтелектуальної та художньої самостійності, ініціативи майбутніх учителів, їх здатності до пошуку нових ідей, проектів, прагнення до нестандартних і оригінальних рішень виконавських проблем [7].

Ефективність навчання гри на музичному інструменті залежить від активної участі в цьому процесі самого студента, його дослідної діяльності. Вона полягає в опануванні відповідних навичок виділяти суттєве у творах та явищах мистецтва (загальне, типове або характерне, властиве), пошуку нових можливостей вдосконалення власної виконавської майстерності на основі узагальнення досвіду найкращих фахівців у галузі мистецтва та педагогіки, а також шляхом спостережень та самоспостережень [9;10].

Дуже важливим для активізації творчої діяльності магістрантів, для збагачення їх внутрішнього світу є сприйняття зовнішнього світу як безкінечного джерела досвіду та синергетичне світобачення («synergeia» – це спільна або кооперативна діяльність), тобто сприйняття життєвого простору як змінного, нелінійного, відкритого. Таке спілкування вимагає швидкого реагування на всі зміни, які відбуваються в професійно-освітньому просторі, оперативної корекції власних дій, поведінки, методів впливу, різнобічної творчої діяльності.

Активізація творчо-самостійної роботи студентів магістратури визначається потребами самостійного визначення цілей фахової діяльності, вмінням їх планувати, необхідністю розвитку відповідальності за результат своєї праці. Як підкреслює Л. Гусейнова: «творчо-діяльнісний компонент відображує найвищий рівень розвитку особистості й характеризується прагненням та умінням без сторонньої допомоги знаходити нові засоби для реалізації встановленої мети» [5, с. 166].

Творчість майбутнього магістра поділяють на такі види: *виконавську, науково-педагогічну, методичну*. Розглядаючи музичне виконавство як творчий акт, в якому поєднується ідейно-образна інтерпретація, технічна реалізація та сприйняття музичного твору, вчені звертають увагу на те, що виконавцю для повноцінного втілення музичних образів необхідний творчий задум і самонастроювання. О. Щолокова стверджує, що, виконавець не просто тлумачить твір, а інтерпретує його, тобто знаходить і реалізує в процесі виконавської діяльності адекватну йому художню «ідею» [10, с.134].

Адекватність переживання та осмислення музичного твору, високий рівень творчого розуміння музики неодмінно передбачає творчу діяльність майбутнього магістра, котра знаходить своє виявлення в особистісній інтерпретації змісту твору. Процес інтерпретації є діалектичним поєднанням прочитання об'єктивно існуючого авторського тексту і суб'єктивних слухових уявлень майбутнього фахівця.

Основоположною є позиція Г. Падалки щодо розуміння творення в мистецтві як процесу і результату винайдення нового, того, чого раніше не було в мистецтві. В свою чергу, навчальна творчість передбачає досягнення мистецьких результатів, які є новими для студентів і не обов'язково містять об'єктивну новизну [7, с.134]. Науковець визначає провідні компоненти навчальної творчої діяльності, серед яких: логічне мислення, емоційні переживання, інтуїтивне осягнення змісту художніх образів, уява.

Раціональні підходи є характерними для постановки творчого завдання, висунення творчої мети і її інтелектуального обґрунтування. Логічне мислення в процесі навчальної творчої діяльності передбачає спонукування студентів до пошуку оптимальних способів вираження власного художнього задуму. Викладач спирається на раціональні способи пізнання, спонукаючи майбутніх фахівців до пошуку нестандартних рішень. Аналіз, синтез, узагальнення і систематизація – характерні ознаки творчої діяльності магістрантів в процесі навчання.

Суттєвою умовою успішного творчого процесу в інструментальному класі є впевненість студентів у своїх силах. Боязнь невдачі сковує уяву і творчу ініціативу. Викладач, який хоче виховати в студентах справжні творчі нахили, повинен мати в своєму творчому арсеналі широкий набір прийомів, які б спонукали їх до творчих пошуків. Наприклад, досвідчений викладач проводить заняття з інструментально-виконавської підготовки таким чином, що у магістранта створюється враження, начебто він сам прийшов до застосування тих чи інших засобів виразності, до відтворення художнього образу [7].

Ефективним засобом залучення студентів до творчості є варіантне вирішення художньої проблеми. Створення варіантів інтерпретації музичних творів, їх перебирання й оцінювання, вибір найкращого виступають важелями активізації творчої енергії студентів, спонукування їх до творчих пошуків.

Зазначимо, що виконавська діяльність майбутнього магістра може мати різну спрямованість – виступи у ролі соліста, концертмейстера, ансамбліста, педагогічна інтерпретація музичних творів. Така робота вимагає

постійних занять за музичним інструментом, вивчення концертного репертуару; вона розширює творчий кругозір музиканта, формує і удосконалює його артистизм, дозволяє бути активним пропагандистом музики. Безумовно, до творчої роботи відноситься й виконавське опанування педагогічного репертуару, удосконалення вмінь читати з листа, транспонувати, аранжувати музичні твори, знайомитися з новим музичним репертуаром.

До другого виду творчої діяльності майбутнього вчителя музики відноситься науково-методична робота, яка спрямовується на покращення навчально-виховного процесу і підвищення рівня педагогічної майстерності в якості педагога-виконавця. Це також є необхідним видом роботи в класі музичного інструменту. Зміст і форми такої роботи надзвичайно різноманітні. Найбільш розповсюдженими є вивчення спеціальної методичної літератури, підбір педагогічного репертуару і його анування, обробки і перекладання, а також створення інструктивного музичного матеріалу, методичних рекомендацій і пропозицій щодо покращення результатів навчання.

Звідси випливає необхідність залучати студентів до обох видів творчої діяльності, оскільки вони в сукупності дозволяють найбільш ефективно використовувати набуті знання, уміння і навички, ціннісні орієнтації у нових умовах для вирішення різноманітних педагогічних завдань.

Висновки... Таким чином, розглянута модель інструментально-виконавської підготовки магістрантів музичного мистецтва, в якій ми визначаємо творчо-діяльнісний компонент одним із головних в структурній характеристиці даної підготовки, може успішно відбуватись тільки на основі творчо-виконавської діяльності майбутніх фахівців. Дана діяльність відбувається на засадах розвитку музичного мислення (здатність до глибокого та адекватного сприйняття та інтерпретації змісту музичного твору); креативних (творчих) якостей студентів (розвинена музична фантазія, артистизм, образне багатство); дослідницької активності та стійкого пізнавального інтересу.

Творчо-діяльнісний компонент інструментально-виконавської підготовки магістрантів передбачає спрямованість на уміння творчо застосовувати набуті знання, вміння та навички у практичній діяльності. Формування даного компоненту неможливо без залучення студентів до творчо-виконавської діяльності на протязі всього часу навчання в магістратурі.

Оскільки інструментально-виконавська підготовка магістрантів в галузі творчості відзначається певною специфікою, доцільно використовувати опосередковані педагогічні підходи, які б сприяли активізації творчого потенціалу майбутніх фахівців.

Використана література:

1. Абдуллин Е.Б. Методологический анализ проблем музыкальной педагогики в системе высшего педагогического образования / Э.Б. Абдуллин. – М. : Прометей, 1990. – 188 с.
2. Арчажникова Л.Г. Профессия – учитель музыки: кн. для учителя / Л.Г. Арчажникова. – М. : Просвещение, 1984. – 111 с.
3. Бочкарев Л.П. Психология музыкальной деятельности / Л.П. Бочкарев. – М. : Институт психологии РАН, 1997. – 351 с.
4. Выготский Л.С. Собр. соч.: в 6 т. – Т.2 / Л.С. Выготский. – М. : Педагогика, 1982. – 504 с.
5. Гусейнова Л. В. Формування готовності майбутніх учителів музики до інструментально-виконавської діяльності: дис.... канд.пед. наук: 13.00.02 / Л.В. Гусейнова. – Ніжин, 2005. – 241 с.
6. Гузій Н.В. Основи педагогічного професіоналізму: навч. посібник / Н.В. Гузій. – К. : Вид-во НПУ імені М.П.Драгоманова, 2004. – 155 с.
7. Падалка Г.М. Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін). – К. : Освіта України, 2008. – 274 с.
8. Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии / С.Л. Рубинштейн. – СПб. : Питер Ком, 1999. – 720 с.
9. Рудницька О.П. Педагогіка загальна та мистецька: [навчальний посібник] / О.П. Рудницька. – К.: ТОВ «Інтерпроф», 2002. – 270 с.
10. Щолокова О.П. Основи професійної підготовки майбутнього вчителя / О.П. Щолокова; Український держ. педагогічний ун-т імені М.П.Драгоманова. – К. : [б.в.], 1996. – 172 с.

У Синмей

ТВОРЧЕСКИ-ИСПОЛНИТЕЛЬСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ – ОСНОВА УСПЕШНОЙ ИНСТРУМЕНТАЛЬНО-ИСПОЛНИТЕЛЬСКОЙ ПОДГОТОВКИ МАГИСТРАНТОВ МУЗЫКАЛЬНОГО ИСКУССТВА

В статье рассматривается проблема актуализации творчески-исполнительской деятельности магистрантов музыкального искусства в процессе инструментально-исполнительской подготовки, которая является важной частью всего процесса обучения в магистратуре и в педагогической деятельности будущего учителя музыки. Цель статьи заключается в построении теоретической модели инструментально-исполнительской подготовки магистрантов музыкального искусства, где творчески-исполнительской деятельности отводится первоочередное место. Автор определяет творчески-деятельный компонент в содержательно-структурной характеристике указанной подготовки как главный в обучении в инструментальном классе. Инструментально-исполнительская подготовка магистрантов осуществляется на основе формирования ценных ориентаций, развитию музыкального мышления, креативных качеств студентов, исследовательской активности и устойчивого познавательного интереса.

Ключевые слова: творчески-исполнительская деятельность, инструментально-исполнительская подготовка, магистр музыкального искусства.

U SINMEY

**CREATIVE AND PERFORMING ACTIVITIES MAKE UP THE FOUNDATION
OF SUCCESSFUL MUSICAL ART GRADUATE'S INSTRUMENTAL-PERFORMING TRAINING**

The article considers the problem of musical art student's actualization related to creative and performing activities in the instrumental-performance training process, which is an important educational component in a master's process; and in the future music teacher's pedagogical activity as well. The article's purpose is to highlight a theoretical model of the musical art student's instrumental-performing training, where creative and performing activities have the highest priority. The author defines creative and active component in the specified training content as a major class learning tool. This instrumental-performing training component of graduates provides the ability focus on applying the acquired knowledge and skills in practical activities. Component's formation is impossible without engaging the students in creative and performing activities throughout your graduate school time. The instrumental-performing training principles of masters are identified in the article, for example: values formation, musical thinking development (the ability to deeply and adequately perceive and interpret any musical work); student's creative qualities (developed musical imagination, artistic skill, imaginative richness); research activities and sustainable cognitive interest.

Attracting students to creativity is an effective means of artistic problem variationally solution. Musical works interpretations and their variants are created by the choice and evaluation, student's creative energy selection and encouraging their creativity which are the best performing levers of process activation.

The article states that future master's performing activity can have different focuses including a solo performance, a concertmaster, an ensemble musician, or even pedagogical music interpretation. Such work requires constant musical training, learning repertoire; it expands the musician's creative horizons and perfects his artistic skills; allows to be an active music promoter. Of course, pedagogical repertoire and its development is a creative work, as well as the ability of sight-reading, transposing and arranging music; getting acquainted with new musical repertoire. The scientific and methodological work is the second type of creative activity related to music teacher's future and is aimed at improving its educational process and increasing pedagogical skills level. The most common learning methods are following: studying of methodological literature, pedagogical repertoire selection and its annotation, processing and transcriptions, creating instructions for music material, guidelines and suggestions. Since the master's training is classified as instrumental-performing in the arts field and has certain specificity, it is advisable to use indirect pedagogical approaches that contribute to future specialist's creative potential and its activation.

Keywords: creative and performing activity, instrumental-performance training, musical art master.

Подано до редакції 13.03.2017.

Рекомендовано до друку канд.пед.наук, доц. І.К.Глазуновою